

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, č. j. KUZL 75340/2014, sp. zn. KUSP-75340/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 24. 6. 2015, č. j. KUZL 75340/2014, č. j. KUSP-75340/2014/DOP/Mu (dále též „žalovaný“) bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky ze dne 1. 12. 2014, č. j. MUVK/20840/2014, a to tak, že se rok narození „1948“ nahrazuje rokem narození „1988“. Dále se mění skutková věta výroku rozhodnutí, která nově zní takto:

„P. J., je vinen tím, že dne 19. 9. 2014 v 15:00 hod. v katastru obce mezi obcemi a jako řidič osobního vozidla tovární značky, RZ: zapříčinil dopravní

nehodu osobního vozidla tovární značky, RZ: K dopravní nehodě došlo tím, že při jízdě od na obviněný při předjíždění najel do protisměrné části vozovky v době, kdy ve směru od na jel se svým vozidlem řidič S., který ve snaze zabránit čelnímu střetu vozidel při intenzivním brzdění strhl řízení vozidla vpravo, přešel na travnatý břeh za pravým okrajem vozovky v jeho směru jízdy, kde narazil pravou přední částí svého vozidla do sloupku návěstí IS 23 (kulturní nebo turistický cíl) s nápisem Ploština, čímž obviněný P. J. řidiče S. ohrozil.“ Navazující právní věta výroku rozhodnutí zůstává zachována beze změny. V souladu s § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a rozhodnutí správního orgánu č. j. MUVK/20840/2014 ze dne 1. 12. 2014 se v jeho zbytku, tj. ve výroku o uložení pokuty zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, jakož i výroku o náhradě nákladů řízení, potvrzuje.

Rozhodnutím Městského úřadu Valašské Klobouky ze dne 1. 12. 2014, č. j. MUVK/20840/2014, sp. zn. OD-DP97/2014 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 19. 9. 2014 v 15:00 hod. v katastru obce mezi obcemi a jako řidič osobního vozidla tovární značky, RZ: zapříčinil dopravní nehodu osobního vozidla tovární značky, RZ: řidiče S. K dopravní nehodě došlo tím, že při jízdě od na obviněný při předjíždění najel do protisměrné části vozovky v době, kdy ve směru od na jel se svým vozidlem řidič S., čímž ho ohrozil, tedy porušil ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 citovaného zákona. Podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 citovaného zákona a § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 24. 6. 2015, toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Dne 16. 7. 2015 byla podána žaloba proti rozhodnutí žalovaného, v níž žalobce napadl nezákonnost a nesprávnost rozhodnutí pro neurčitost a nepřezkoumatelnost místa spáchání přestupku, pro nedostatek podkladů ve spisovém materiálu pro výrok o vině s přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu i nesprávné aplikaci citovaného právního ustanovení. Žalobu doplnil podáním doručeným dne 4. 8. 2015 v tom smyslu, že výroková část napadeného rozhodnutí neobsahuje popis skutku, jelikož místo spáchání přestupku není uvedeno natolik konkrétně a nezaměnitelně, aby nebylo zaměnitelné za jiné. Policisté přitom v protokolu o nehodě v silničním provozu místo zcela nezaměnitelně označili nejen číslem silnice, ale i uvedením konkrétního kilometru s uvedením souřadnic GPS. Dále namítl, že ve spisovém materiálu není dostatek podkladů o tom, že by spáchal žalobce přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, neboť žalobce ani poškozený nikdy netvrdili, že by žalobce přešel do protisměrného jízdního pruhu. Žalobce pouze tvrdil, že chtěl předjíždět, nicméně netvrdil nic o tom, zda započal předjížděcí manévr, zda přešel do protisměrného jízdního pruhu a jakou částí svého vozidla, zda zcela nebo jen částí. Z výpovědi účastníků události nelze jednoznačně dospět k závěru, že jmenovaný skutečně předjížděl. Poškozený, žalobce ani svědci netvrdí nic o tom, v jaké vzdálenosti byla vozidla od sebe, netvrdí, jakou jela rychlostí, dokonce ani poškozený a jeho spolujedoucí netvrdí nic o tom, že by se počínáním žalobce cítili bezprostředně ohroženi a tedy v zájmu odvrácení čelního střetu raději vyjeli mimo komunikaci. Nedostatek informací o samotné dopravní nehodě prokazuje i skutečnost, že správní orgány neměly k dispozici plánec

dopravní nehody. Ve spisovém materiálu je založen pouze náčrtek a černobílá fotodokumentace, nicméně stopy zachycené na fotodokumentaci se neshodují s náčrtem dopravní nehody a ani se neodrážejí v popisu stop a ohledání místa dopravní nehody. Ačkoliv řidič S. dovršil již věku 65 let, nevyplývá ze spisového materiálu, že by správní orgány zkoumaly, zda poškozený byl v době události zdravotně způsobilým k řízení motorových vozidel. Dále poukázal na skutečnost, že žalobci je vytýkáno, že předjížděl v době, kdy to zákonodárce zakazuje. Zákon o provozu na pozemních komunikacích ale tento termín nikterak nevykládá, jedná se tedy o neurčitý právní pojem. Žalobce pouze namítá, že v době události nepředjížděl, pouze se na předjetí připravoval. Dle jeho názoru byl nesprávně aplikován přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na spisový materiál a rozsah dokazování měl být potrestán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve věci podal vyjádření dne 20. 11. 2015, trval na tom, že výpovědi všech osob zúčastněných na dopravní nehodě prokazují, že žalobce předjížděl, najel do protisměrného jízdního pruhu a ohrozil protijedoucího řidiče Z. S., který v reakci na subjektivní ohrožení strhl řízení vpravo, přejel na travnatý břeh za pravým okrajem vozovky a narazil do sloupku návěstí. Stalo se tak v momentě, kdy byl najetý s vozidlem v protisměrném jízdním pruhu. Dále poukázal na výpověď jmenovaného ze dne 22. 10. 2014, v níž uvedl, že auto Z. S. vůbec neviděl, protože jelo za dodávkou. Když vozidlo uviděl, začal brzdit a vrátil se zpět do svého jízdního pruhu. Chování žalobce bezprostředně před dopravní nehodou vykazuje kumulativní atributy předjíždění podřazené pod § 17 a následující zákona o silničním provozu.

K žalobní námitce nezkoumaného zdravotního stavu řidiče protijedoucího vozidla Zdeňka Skřípky se žalovaný vyjádřil v rozhodnutí o odvolání na straně 8 odstavci třetím a straně 9 odstavci prvním.

Pokud se týká vytýkaného deficitu rozhodnutí správních orgánů, že neobsahují popis skutků, k tomuto žalovaný uvedl, že pro strohost popisu skutku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl v rozhodnutí žalovaného popis skutku upřesněn a to změnou rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). S námitkou, že obě správní rozhodnutí neobsahují dostatečnou individualizaci místa spáchání přestupku, žalovaný souhlasí potud, že ve výroku rozhodnutí není pregnantně uvedeno číslo pozemní komunikace (I/57) spojující obce a Nesouhlasí však s námitkou, že by nedostatečná identifikace čísla pozemní komunikace mohla vést k záměně za skutek jiný. Žalobci je vytýkáno předjíždění v rozporu se zákonem o silničním provozu, při kterém žalobce ohrozil protijedoucího řidiče, který následně havaroval. Žalobce již od zahájení přestupkového řízení věděl, že vypovídá právě k inkriminované dopravní nehodě ze dne 19. 9. 2014 a tuto skutečnost ani v průběhu správního řízení nerozporoval. V této souvislosti žalovaný poukázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, rozsudek ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23 nebo rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za situace existujícího deficitu pregnantního vymezení čísla pozemní komunikace, na které ke spáchání skutečnosti došlo a kdy následkem protiprávního jednání byla dopravní nehoda, lze jen těžko

dovozovat, že by vytýkané protiprávní jednání bylo zaměnitelné za jiný skutek, neboť forma následku byla poruchová, představovala přímý zásah do objektu přestupku a místo střetu je na první pohled zjevné z podkladových materiálů policie.

Na základě shora uvedeného navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že oznámení přestupku evidenční číslo KRPZ-886-11/DNZL-2014-RNOZ bylo nahlášeno Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Zlín. Ze skutkového děje vyplynulo, že žalobce dne 19. 9. 2014 v 15:00 hod. se měl dopustit porušení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť při jízdě od na v koloně vozidel při předjíždění najel do protisměrné části vozovky v době, kdy ve směru od na jel se svým vozidlem řidič S., čímž žalobce jej ohrozil a omezil protijedoucího řidiče, který ve snaze zabránit čelnímu střetu vozidel při intenzivním brzdění strhl řízení vozidla vpravo a přešel na travnatý břeh za pravým okrajem vozovky v jeho směru jízdy, kde narazil pravou přední částí svého vozidla do sloupku návěsti IS23 (kulturní nebo turistický cíl) s nápisem Ploština. Tímto došlo k dopravní nehodě, nikoliv ke střetu vozidel. Rovněž nedošlo ani ke zranění osob. Tímto jednáním se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Ve spise je založen protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 19. 9. 2014, fotodokumentace včetně náčrtku místa dopravní nehody, oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání obviněného k jednání na den 22. 10. 2014 s tím, že žalobce se omluvil z neúčasti při jednání (úřední záznam ze dne 6. 10. 2014), taktéž se omluvil i předvolaný svědek L. B. Ústní jednání bylo odročeno na den 22. 10. 2014, při kterém byl vyslechnut žalobce, svědek L. B., Z. S. a S. L. Dne 29. 10. 2014 byl s žalobcem sepsán protokol o nahlédnutí do spisu, pořízení na jeho žádost kopie protokolu o ústním jednání a oznámení Policie ČR, Dopravní inspektorát Zlín ze dne 29. 9. 2014. Dne 1. 12. 2014 bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí o přestupku č. j. MUVK/20840/2014, sp. z n. OD-DP97/2014, které bylo žalobci doručeno dne 3. 12. 2014. Dne 16. 12. 2014 podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 24. 6. 2015, č. j. KUZL-75340/2014, sp. zn. KUSP-75340/2014/DOP/Mu.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, který fyzickým osobám zakazuje předjíždět vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Je rovněž rozvedením povinnosti účastníka silničního provozu, že nesmí předjíždět,

jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích podle § 17 odst. 5 písm. c) citovaného zákona. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 24/2013-98 ze dne 6. 6. 2013, www.nssoud.cz).

Z předloženého správního spisu je jednoznačně prokázáno, že žalobce předjížděl, najel do protisměrného jízdního pruhu a ohrozil protijedoucího řidiče Z. S. Ten v reakci na ohrožení jeho samotného přejel na travnatý břeh za pravým okrajem vozovky a narazil na sloupku návěstí. Žalobce sám sebe usvědčil z toho, že byl najetý v protisměrném jízdním pruhu, popsal i reakci řidiče protijedoucího vozidla, který tak strhl řízení. Učiněný závěr má oporu v jeho výpovědi v rámci ústního jednání dne 22. 10. 2014, kdy uvedl, že auto Z. S. vůbec neviděl, protože jelo za dodávkou. Poté, co vozidlo uviděl, začal brzdit a vrátil se zpět do svého jízdního pruhu. Potvrdil, že řidič v protijedoucím vozidle reagoval tak, že strhl řízení a došlo k nehodě. Tuto situaci popsal i svědek Z. S., který uvedl, že jel od traktorky v B. směrem na K. V protisměru jela tři auta, a když se dostal na úroveň prvního vozidla, vyřítilo se auto žalobce. Začal tedy brzdit, strhl řízení doprava a vyjel na travnatý břeh. Rovněž i svědek L. B., který seděl jako spolujezdec ve vozidle žalobce, potvrdil, že v momentě žalobcova předjíždění se v protisměru objevilo auto poškozeného Z. S. Žalobce se znovu tedy zařadil do svého pruhu. Následně poté protijedoucí vozidlo vjelo do příkopu. Před autem poškozeného jela dodávka. Rovněž i svědek S. L., vnuk poškozeného potvrdil, že v protisměru jela auta počtem asi šesti vozidel, zhruba z poloviny kolony začalo předjíždět auto, které jelo v pruhu poškozeného, který následně poté vyjel raději do příkopu, aby předešel nárazu obou vozidel. Z protokolu o nehodě v silničním provozu vyplynulo, že k dopravní nehodě došlo v katastru obce dne 19. 9. 2014 v 15:00 hod. na silnici I/57 v km 157, 131 mezi obcemi a Jedná se o přímý úsek mimo uzavřenou obec, kde je rychlost jízdy dovolena do 90 km/hod. vozovka je dvoupruhová a obousměrná. Rozhledové poměry jsou v místě dopravní nehody dobré a nic jim nebrání. U řidičů byly provedeny dechové zkoušky na alkohol s negativními výsledky měření, byla provedena fotodokumentace – digitální fotoaparát, lustrace vozidel, náčrtek místa dopravní nehody a ohledání místa dopravní nehody. Vzhledem k tomu, že žalobce se sám přiznal, že vozidlo poškozeného při předjíždění přehlédl, začal brzdit a zařadil se zpět do svého jízdního pruhu a rovněž přiznal, že řidiče protijedoucího vozidla tak ohrozil, svým jednáním vykázal kumulativní znaky předjíždění podřazené pod § 17 a následující zákona o silničním provozu. Správní orgány dostatečně výstižně zdůvodnily, proč žalobce naplnil vytýkanou skutkovou podstatu přestupku. Byl-li žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 17 odst. 5 písm. c) citovaného zákona, má tento závěr oporu v podkladech spisového materiálu včetně vyjádření policie, výpovědi obviněného, tj. žalobce a předvolaných svědků. Příčinu dopravní nehody spatřuje soud v té skutečnosti, že žalobce sice předjížděl v místě mimo obec a přerušované vodorovné čáry, ale způsobem, při kterém ohrozil protijedoucího řidiče Z. S. Tento závěr vyplývá i z právního stanoviska žalovaného.

K žalobní námitce nezkoumaného zdravotního stavu řidiče protijedoucího vozidla Z. S. se soud plně ztotožnil s argumentací žalovaného, který byť ve věku 65 let logickým způsobem vyhodnotil vzniklou situaci a vzhledem k tomu, že vezl jako spolujezdce vnuka S. L., nezletilé dítě, snažil se odvrátit hrozící přímý čelní střet s protijedoucím vozidlem, proto nasměroval vozidlo do přilehlého travnatého pásu kolem pozemní komunikace. Tímto jednáním tak odvrátil eventuelní ohrožení jeho života a zdraví, stejně tak i vnuka. Z jeho

jednání je zřejmo, že byl dostatečně koncentrován na řízení motorového vozidla, i případné nebezpečí, které za dané situace hrozilo.

Neobstojí ani další žalobní námitka, kterou žalobce vytkl, deficit rozhodnutí obou správních orgánů spočívající v tom, že nebyl dostatečně popsán skutek. Byť rozhodnutí správního orgánu bylo kusé, žalovaný využil svého práva dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, provedl změnu, kterou popisovaný skutek upřesnil tak, že provedl výstižnější individualizaci místa spáchání přestupku. Místo střetu je zjevné z podkladových materiálů policie, zcela přesné místo změření vozidla žalobce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, která je součástí záznamu o přestupku a vyplývá z přiložené fotodokumentace. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně.“

Žalobce opomíjí skutečnost, že hodnocení konkrétních skutkových okolností nelze považovat za zobecnitelný právní názor, který by z judikatury vyplýval. Skutkové okolnosti každého případu jsou logicky vždy specifické. Proto lze jako jediné zobecnitelné právní (nikoliv skutkové) závěry z citované judikatury označit ty, podle nichž je nutno při hodnocení dostatečnosti vymezení skutku ve správním řízení za 1) vždy přihlížet k účelu tohoto požadavku a 2) posuzovat každý případ individuálně.

Vedle toho je nutno upozornit i na skutečnost, že míra konkretizace skutku ve výroku rozhodnutí se odvíjí také od toho, co je ve správním řízení sporné a co nikoliv. Názorně to ilustruje NSS v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, www.nssoud.cz: „Ve správním řízení nevystala žádná pochybnost o tom, že skutek byl spáchán právě vozidlem, jemuž je dle evidence přiřazena registrační značka ..., že by snad například došlo k odcizení registračních značek z vozidla stěžovatele. Stěžovatel v tomto směru pouze předkládá hypotetické varianty (např. právě možné odcizení registračních značek), které v projednávané věci zjevně nenastaly, a stěžovatel ani netvrdil, že by nastaly. Stejně tak si však lze představit i hypotetické situace, kdy by ani uvedení tovární značky a typu vozidla nemuselo být dostatečné – například v případě odcizení registračních značek a jejich použití na vozidle téže značky a typu. Takové hypotetické možnosti, kdy by bylo možné považovat skutek za nedostatečně vymezený, by jistě mohly klást vyšší nároky na identifikaci vozidla ve skutkové větě. K podrobnější identifikaci by však bylo nutné přistoupit až v situaci, kdy by ohledně takové skutečnosti vznikla důvodná pochybnost. Ve správním řízení však žádná taková pochybnost nevznikla a stěžovatel ji ani náznakem nevznosl. Identifikaci vozidla pomocí registrační značky je proto nutno v daném případě považovat za zcela postačující. Objektivně nemohl být stěžovatel v žádném případě v pochybnostech o tom, co je mu kladeno za vinu.“ Není-li tedy o určité právně relevantní skutečnosti sporu, není na místě požadovat, aby ji správní orgány dále upřesňovaly. Nemohou nikdy totiž předjímat veškeré hypotetické výtky, které účastník ve správním řízení vůbec nevyslovil. Uvedená žalobní námitka proto neobstojí. Skutek je ve výroku rozhodnutí žalovaného vymezen zcela nezaměnitelně a je naprosto vyloučeno, aby došlo k záměně vytýkaného jednání za jednání jiné.

Optikou shora uvedeného na základě nastoleného právního režimu soud proto uzavírá, že ze strany žalovaného ani správního orgánu I. stupně nedošlo k procesnímu či skutkovému pochybení v posuzovaném případě, vzhledem ke skutkovému příběhu i provedenému dokazování byl na daný případ správně aplikován § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 13. dubna 2017

JUDr. Eva Lukotková
samosoudkyně